

A les penes punyalades

Dg, 15/02/2015 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Tots han trigat una estona a col·locar-se al seu lloc. Abans d'entrar havien discutit entre ells, i el director els ha hagut d'anar a cercar a la sala dels assajos. Com que els veu nerviosos, el director del cor té una de les seves sortides genials i els diu: CONTINUEU EL DEBAT, amb la condició que ha de ser cantant, improvisant... Va!!

Inés: (estil musical tirant a clàssic decadent)

Mònica, si us plau, no et perdís. No podràs. Et desfaran. Sembla que ho has vist molt clar allà a dalt, però la teva vida és aquí a baix. Plega, no els plantis cara. Et vull prevenir, al final ve la depressió. Marxa.

Sinfreu: (estil trencador in crescendo)

Hi ha un local al barri XX que es diu "Estupidesa". Ens hi trobem a partir de les 23:37 dimarts i dijous. Allà et reforçarem. El que et fa falta no és el que en diuen pregar, sinó el que trobaràs a l'Estupidesa.

Roc: (estil, com no?, rock)

Es pot saber a què aspirem? Ets com un bolígraf que s'ha quedat sense càrrega. Pots llançar-lo o carregar-lo. Tu mateixa. Jo no em donaria per vençut. Veig que ets decidida, doncs ànim.

Lorena: (estil no classificable)

Mira, jo sóc molt tímida i no seria capaç de plantar cara als directius d'una empresa, però pots comptar amb mi. Saps? T'admiro.

Molts altres han anat cantant, cadascú en un estil improvisat, fins que al cap d'una estona en una gran pantalla apareix la cara de la Mònica 03 corrent pel parc de la ciutat. És la primera determinació que va prendre al monestir: reforçar-se. Ara tota la coral canta:

AQUESTA CURSA TAN DURA

L'AFRONTARÀS, NO HI HA DUBTE.

SEMBLA QUE LA TENS PERDUDA,

PERÒ QUI NO LLUITA NO GUANYA.

(Fa dos dies que la Mònica 03, quan entra a la feina, saluda amablement el cap de personal: "Hola, bon dia, com anem?" Després passa per les taules on els companys van arribant i... un somriure per a cadascú. Arriba al seu lloc. Com que veu que no hi ha feina, fa la millor cara possible. Mirada a la dreta, mirada a l'esquerra. Quan la seva mirada es creua amb la d'algun company, somriu. I dintre

seu, en el secret: “Jesús, quina sort que hi siguis. Ets la meva força. Tots es pregunten com acabarà aquesta història. Si no em fan fora aviat, en tindrè uns quants al meu costat. Si us plau, no em deixis.”)

Nota: Durant la quaresma deixarem a la Mònica 03 que vagi fent el seu camí, i PVIRTUAL enviarà unes reflexions per renovar la nostra pregària.

Recordar-vos que podreu trobar totes les pregàries virtuals a

<http://www.pregaria.cat/index.php?sec=pvirtual>

i també a les xarxes socials .

@pregariacat i www.facebook.com/pregariacat